

Olv.: ApCsel 9,26-31 – 1Jn 3,18-24 – Jn 15,1-8
Jézus az igazi szőlőtő

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket!

Szabadítsuk fel a lelkünket Isten dicsőítésére! Annyi minden megkötöz bennünket. Annyi minden tart rabságban minket. Lefoglalja sok-sok gond, baj, érdeklődés, kívánság a szívünket. Szabadítsuk fel Isten dicsőítésére a lelkünket.

Tartsunk önvizsgálatot, hogy méltóképpen ünnepelhessünk ezen a vasárnapon.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Húsvét után az egyház azokkal a szentírási részekkel, amelyeket vasárnapról-vasárnapra ajándékképpen ad nekünk a megváltottság gondolatát mélyíti el bennünk. Ráteszi lelkünkre a világ jövőjének gondját, terhét, hogy a világnak életet ajándékozzunk. A hívő embereknek, akik Krisztushoz tartoznak ez a küldetése, hogy Jézushoz kapcsolódjanak és életük legyen.

Közel jöhet a szívünkhöz ez a gondolat különösen manapság, amikor szinte mindenki csak a bajról beszél. Otthonos a mindennapi beszédünkben, a politikusok megnyilatkozásaiban, a gazdasági szakemberek megbeszélésein ez a szó: válság. Ráadásul eltereli a figyelmet a lényegről, mert el ne higgyük, hogy itt valójában gazdasági válságról van szó. Ó, dehogy. Olyan értelemben a gazdaságot is lehet emlegetni, hogy egyesek nagyon is kiszámított lépései, döntései iszonyú terheket raknak az emberekre anyagi értelemben is. Az, hogy ilyen éhesek lettek a gazdagok, az, hogy abszolút nem tudnak mértéket tartani, ez valahonnan származik.

Nyilvánvaló egész értékrendünkkel van baj. Túlságosan e világiak lettünk. Túlságosan e világi módon gondolkodnak az emberek, ami azt jelenti, hogy megszületünk és meghalunk, ez alatt az időszak alatt amit elérünk, ez a mi lehetőségünk. Ennyi lehetőségünk van. Utána úgysem számít már semmi sem. Ebben az elvakultságban az ember képes még a gyermekei jövőjét is kockáztatni. Képes a világ jövőjét is veszélybe sodorni.

Fölráz bennünket ez a helyzet. El kell gondolkodni azon, mik is az értékek a számunkra? Mi a fontos nekünk embereknek? Egy biztos, ha azt gondoljuk, hogy az, amit megfoghatunk a kezünkben, az kielégíti a vágyainkat, akkor nagyon nagy tévedésben vagyunk. Vannak kis fények.

Vannak bizonyos reményt keltő mozzanatok. Mintha lassan megfogalmazódna az az igazság is, hogy

nekünk embereknek egymásra van szükségünk!

Ha ezt komolyan gondoljuk, akkor újra érvényt kaphat az a régi időkből oly sokszor emlegetett igazság is: Élni és élni hagyni! Nem azzal van gondunk, hogy egyesek sikeresebbek és többet szerezhetnek. A mi gondunk az, hogy igen sokan reménytelen helyzetben vannak. Az élni és élni hagyni azt jelenti, hogy mindenkinek segítünk, hogy emberhez méltó életet élhessen. Ehhez joga van. Ezt a jogot meghatározzák, deklarálják, le is írják, hogy mi mindenre van joga minden egyes e világra született embernek. Csak hát a leírt szó mit sem ér. Igen sokszor a kimondott szó sem jelent semmit.

***Ami ma is érvényes: a mi megnyilatkozásaink érvényesek.
A mi tetteink tanúskodnak arról, hogy mi hogyan is gondolkodunk.***

Egy sajátos fordulatra hívom fel a Testvérek figyelmét.

Jézus búcsúzik. Elmegy. Ez a történet amit hallottunk Jézus búcsúbeszédének köréből való. Búcsúzik övéitől és mégis itt akar maradni. ***Jézus elmegy és itt marad.*** Hogyan? Bennünk akar Jézus itt maradni. Azt mondja: “Én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig.” Mindig lesznek emberek, akik fölismerik, hogy Jézus bennünk él és kifejezik ezt az igazságot, - ami úgy kell nekünk, mint egy falat kenyér, - *hogy nekünk egymásra van szükségünk!*

A mai evangélium azt a felelősséget köti a lelkünkre,
hogy Jézus bennünk akar tovább élni ebben a világban.
Bennünk akarja megerősíteni az igazságot és
fölszólít bennünket arra, hogy akár életünk kockáztatása árán is
álljunk ki és tegyünk tanúságot az igazságról.

Ez csak akkor sikerülhet nekünk embereknek, ha Jézussal összetartozunk.
Úgy tartozunk Vele össze, mint a szőlővessző a szőlőtőkével.

Ez a kép az akkori emberek számára egyértelmű volt. Nekünk magyarázni kell, hogy is van ez ***a szőlővessző és szőlőtőke kapcsolat.***

Láttam a magyarországi szőlőültetvényeket. Láttam szorgos embereket, akik a tavasz folyamán megtisztítják a vesszőket. Abban az időben nem ilyen szőlőültetések voltak Izraelben. Olyan fajta sem, amivel Olaszországban találkoztam, ahol a fákra fölfuttatják a szőlőket és egyértelmű a tőke és az inda kapcsolata. Abban az időben Izraelben a szőlőindák befutották, ellepték a földet és hagyták, hogy így történjen, mert ez által a földet a kiszáradástól óvták ezek a nagy szőlőlevelek. Nem lehetett megállapítani, hogy melyik vessző, vagy inda melyik tőkéhez tartozik. Próbáltak igazságot tenni a vesszők között és csak amikor levágtak egyet, akkor derült ki, hogy melyik tőkéhez is tartozik az a vessző.

Ha ez a kép áll előttünk, akkor még jobban értjük, mit jelent az és miért fontos nekünk Jézushoz tartozni, aki azt mondja: “Én vagyok az igazi szőlőtő.” Mi csak akkor tehetünk tanúságot Róla, akkor hozhatunk gyümölcsöt, akkor dolgozhatunk e világ megújulásán, ha valóban Belőle élünk!

Az ember akkor tartozhat Krisztushoz, ha belülről irányított ember.

Ez a világ rengeteg hatással halmoz el bennünket. Ránk zúdul rengeteg ismeret, rengeteg

történés. Jobb, ha nem is nézünk televíziót, mert minden pillanatban a világban történt események jönnek be a szobánkba és az ember lelkét megterhelik. Nem könnyű az embernek ezek közepette az önazonosságát megőrizni. A Jézusból élő ember, a belülről irányított ember rendet teremt az információk tömegében. Úgy, mint az az izraeli szőlőmunkás ott a földön futó összevissza indák között.

Testvérek!

Ez a világ nem könnyen fogadja el a mi küldetésünket. A szakemberek szerint szekularizált világban élünk. Ez azt jelenti, hogy mindennek elegendő magyarázata van ebben a világban, minden történésnek, minden létezőnek. Nem kell igénybe venni Istent, mint magyarázatot, mint ahogy ezt a keresztények tették évszázadokon át hittudásaik által.

Valódi problémánk nem a szekularizáció, hanem a szekularizmus, ami azt jelenti, hogy az emberek Isten nélkül rendezik be az életüket. Ez a veszély.

Ezért a mi küldetésünk még inkább hangsúlyos, hogy mi keresztények ne Isten nélkül rendezzük be az életünket. Rendkívül fontos, hogy Jézus nagy bizalommal van irántunk és minden egyes ember iránt és ránk keresztényekre még egy feladatot is bíz, hogy tanúskodjunk róla. Ez az evangelizáció.

Ez egy új szó. A II. Vatikáni zsinat óta halljuk oly sokat ez a szót. Korábban az egyházban nem nagyon használták. Beszéltek misszióról. Ez lelkipraktort jelentett. Beszéltek igehirdetésről. Ezek a prédikációkat jelentették. Beszéltek hitoktatásról, ami a gyerekeknek a hitbéli ismeretközlést jelentette.

Az evangelizáció más.

Az evangelizáció az őskeresztények példáját hozza vissza a mi mindennapjainkba. Abban a korban az evangelizáció *állt a közösség tanúságtételéből*. Nézzétek, hogy szeretik egymást, - mondták a kívülállók. *Állt abból, hogy beszéltek az Istenről, nem suttogva. Állt abból, hogy szerettek másokat is, nemcsak egymást*. Ez aztán végképp elbizonytalanította a keresztény közösségek környezetét.

Még azt elfogadták, hogy egymást szeretik, de még minket is szeretnek, akikkel nincsenek közösségben. Ez már nem fér az ember agyába. Mi történt? Ezek az emberek elkezdtek érdeklődni, hogy kik ezek? Ők, ők a hívők közössége. Egy évszázad alatt az egész akkor ismert világban elterjedt a kereszténység.

Kövessük az őskeresztények példáját! Ez a tanúságtétel!

Testvérek!

Felül kell vizsgálunk sok mindent, mert a keresztények igen sokszor úgy gondolták, hogy az evangelizáció a papok dolga. Az evangelizáció mindannyiunk dolga! Van két fogalom, amit törölnünk ki mindennapjaink gondolkodásából. Ezek: a laikus és a világi.

A népek szó fordítása: laus. A laikus a nép soraiból származik. A pap is a laikusok közül, az emberek világából jött. A laikus szónak évszázadon keresztül lesajnáló értelme volt. Mindannyian laikusok vagyunk, Isten népe. Ezzel a tudattal használjuk.

A másik a világi. Az egyháziak is a világból jönnek. A világban tevékenykednek. Az egyház nem zárkózik be a püspöki palotába. Mindenki világi. Mindannyian a világban élünk. Jézus a világban akar jelen lenni általunk.

A belülről irányított ember .

Ki ez? Az, aki Jézust mintázza. Először: Jézus számára legfontosabb volt az Atya akarata, a neki való engedelmesség. Másodszor: Jézus minden emberrel közösséget épített. Harmadszor: Jézus mindenkiért meghalt.

A belülről irányított ember akkor él valódi keresztény életet,
 ha úgy mint Jézus, az Atya akaratát keresi mindenek előtt.
 Ha számára legfontosabb az Isten akarata.
 Ha Neki engedelmeskedik minden helyzetben, minden körülmények között.
 Ha az emberekkel való kapcsolata mindent meghatároz
 és nem azt nézi, hogy ki a jó és ki a rossz.
 Ha kell, akkor minden áldozatra kész az ember a másik emberért.

Testvérek!

Jézus elment, de mégis azt mondja, hogy itt maradok. Igen, itt marad velünk. Gyönyörűen kifejezi a szőlőtő és a szőlővessző kapcsolata. Ebben a szekularizált világban fontos tanúságot tenni Jézusról. Az embereknek ránk van szüksége, ha valóban belülről irányított, belülről élő emberek vagyunk Jézus szellemében.

Akkor az Atya akarata lesz a legfontosabb.
 Az emberekkel való kapcsolat mindent megelőző.
 Ha kell, minden áldozatra készek leszünk.
 Ha ezt elfogadjuk, akkor ez a világ egyre inkább istenes világ lesz
 és az emberek is jól érzik magukat az alatt az idő alatt, amíg földi útjukat járják.

+ **A M E N** +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Egy héttel ezelőtt Rómában a Quo Vadis templomban miséztem. Ez a kis templom a falakon kívül van, ami a legenda szerint azon a helyen épült, ahol Péter találkozott Jézussal. Jézus ment ki Rómából és Péter megkérdezte: Hová mész Uram? Jézus azt válaszolta: “Megyek újra meghalni értetek.” Jézus csak úgy lehet jelen ebben a világban, ha olyan nagylelkű emberek vannak a keresztények között, akik készek az Életért az életüket is kockáztatni. Valamilyen szinten, valamilyen mértékben az áldozatkészség hozzátartozik az életünkhöz, ha keresztények vagyunk. Ebben az imádságban kérjük ezt a készséget. Imádkozzunk a nagylelkűség kegyelméért.

Mi Atyánk....

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek!

Ki tudja megmondani, ki a bűnös, ki a szent? Nem lehet a világot profánra meg szentre kettéosztani, ahogy a mai kép szerint keresik az össze-vissza indák között, melyik- melyik tőkéhez tartozik. Ebben a világban ki tudná megmondani, ki tartozik igazán Krisztushoz és ki nem? Sokkal többen tartozhatnak Krisztushoz, mint gondoljuk. Rahner professzornak van egy nagyon gyönyörű mondata, aki azt mondja: “Talán egyeseknek sikerülhet a szentségek nélkül is üdvözülni, de szeretet nélkül senkinek.”

+ **Á L D Á S** +